

Co říká Poselství

Pán Abdrushin nám v Poselství Grálu ukázal cestu ke Světlu, k Bohu, který rozlévá svou tvorbu a posilu jako proudící záření ve své říši i ve stvoření, v němž žijeme.

Protože z těchto proudů je vše utkáno a ožívováno, týká se to i čisté techniky, tedy zařízení, která by dokázala tyto proudy, volnou energii, harmonicky zpracovávat a z nich čerpat pro další tvořivé použití lidmi ve spolupráci s bytostmi přírody.

V Poselství a dalších spisech najdeme mnoho, co lze i použít na cestě k těmto zařízením. Například:

Poselství Grálu

6. Osud.

... „Co člověk zasévá, to také sklídí!“

... každý druh přináší stejný druh, ať už je z jakékoliv látky. Právě tak stálý je růst a vývoj, přinášení ovoce a plazení stejného druhu. Toto dění prostupuje *jednotně* vším, ... přináší účinky, jakoby skrze neroztržitelná vlákna, bez přestání nebo přerušování.

A tak zákon vzájemného působení podmiňuje, že člověk všechno, co zasévá, tedy tam, kde dává příčinu k účinku nebo následku, také sklídit *musí!*

Člověk má vždy jen svobodný úmysl a svobodné rozhodnutí na začátku každého jednání v tom, že určuje, kam má být vedena vesmírná síla jím proudící a jakým směrem. Z toho vzniklé následky, které ve směru jeho chtění přivedla síla, *musí* potom nést.

... každý účinek na něj dopadající má počátek a v *tomto počátku* leží příčina pro pozdější důsledek předcházejícího *svobodného rozhodnutí* člověka. Toto svobodné rozhodnutí předchází *každému* vzájemnému působení, a tedy každému osudu! S prvotním chtěním vytvoří člověk vždy něco, v čem pak, dříve nebo později, bude sám jednou žít.

... Neustále s sebou nese spojovací vlákna, než je od toho osvobozen, to jest „oproštěn“, konečným účinkem, provedeným zákonem vzájemného působení.

Původce je vázán na svůj vlastní výtvor ...

... svým úmyslem a chtěním dal příčinu k tomuto pohybu, tedy byl jeho původcem. Jeho výtvor zůstává s ním bezpodmínečně svázán a po krátkém či delším putování vesmírem k němu opět přichází zpět, posílen, obtěžkán stejně jako včela přitažlivostí stejného druhu. Zákon vzájemného působení se vyvolá tím, že každý výtvor při svém pohybu ve vesmíru přitahuje různé stejné druhy nebo je jimi sám přitahován, přičemž slučováním vzniká pak zdroj síly, který soustředěnou silou stejného druhu působí zpět, jakoby z centrály, na všechny, kteří jsou skrze své výtvořiny jakoby šňůrami se shromaždištěm spojeni.

Tímto zesílením nastává také stále větší zhuštění, až konečně z toho vznikne hrubohmotná sprška, ve které někdejší původce sám na sobě prožije tehdejší způsob svého chtění, aby byl konečně od toho osvobozen. *To* je vznik a vývoj tolik obávaného a nepoznaného osudu! Je to spravedlivé až do nejmenšího a nejjemnějšího odstupu, protože přitažlivostí *jen stejných druhů* nemůže být přivozeno ve zpětném záření nikdy nic jiného než právě to, jaké bylo původní, skutečné chtění. ...

Způsob chtění, pro které se rozhodne, je rozhodující pro ovoce, které nakonec musí sklídit. Tak

visí na člověku nespočet jemnohmotných vláken nebo on na nich, jimiž k němu proudí zpět všechno to, co kdysi opravdově chtěl. Tyto proudy dávají směr, která neustále a silně působí na utváření charakteru.

Tak je v mocném ústrojí vesmíru mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku „vede“, avšak nic, k čemu by člověk sám dříve nedal příčinu.

On poskytuje vlákna, ze kterých se na neúnavném tkalcovském stavu bytí zhotovuje plášť, který bude nosit. ...

29. Uctívání Boha.

Člověk však chce panovat nad něčím, jehož samostatnému působení je neustále podroben a podroben zůstane. Ve své domýšlivosti má za to, že již *vládne* silou, jestliže se naučil pro své účely používat jen malé výběžky záření nebo když ve zcela malé míře využívá účinků vzduchu, vody a ohně! Přitom nemyslí na to, že se při tomto poměrně stále ještě velmi malém využití musí nejprve *napřed* učit, pozorovat, aby již existující vlastnosti nebo síly využil *v jejich zvláštním druhu*. Musí se při tom snažit přizpůsobit, má-li mít úspěch! Jedině *on* sám! To není žádné panování, žádné pokoření, nýbrž sklonění se a vpravení do stávajících zákonů.

Člověk musel by při tom konečně vidět, že mu může přinést užitek jen učení se vřadit! Měl by v tom vděčně pokračovat dál. Ale ne! Naparuje se a počíná si poté ještě domýšlivěji než předtím. Právě tam, kde se shýbá slouže také někdy Boží vůli ve stvoření a tím z toho má ihned viditelný užitek, snaží se to dětinsky postavit tak, jako by byl vítězem! Vítězem nad přírodou! Nesmyslný postoj dosahující vrcholu vši hlouposti v tom, že tím mívá slepě skutečnou velikost; neboť při správném postoji byl by skutečným vítězem ... nad sebou samým a nad svou ješitností, protože by se ve správném osvícení při všech významných vymoženostech nejdříve učil sklánět vůči stávajícímu. Jedině to bylo by mu ziskem. Jakýkoliv vynálezce a všechno skutečně veliké má své myšlení a své chtění vložit do stávajících přírodních zákonů. Co se chce vzepřít nebo zcela proti nim působit, to bude roztrženo, rozdrceno a zničeno. Je nemožné, aby to někdy skutečně dospělo k životu.

69. V říši démonů a fantomů.

Z tohoto důvodu chci opět znovu poukázat na zjevně prostý, avšak *všechno* v sobě skrývající hlavní bod: Dílem stvoření pronikající duchovní *síla* může obdržet spojení *jen s citovým chtěním* lidských duchů, všechno ostatní je ze spojení vyloučeno!

Již myšlenkové chtění nemůže dále obdržet žádné spojení, tím méně nějaké *výplody* myšlenkového chtění. Tato skutečnost vylučuje *jakoukoliv* naději na to, aby *samotná* hlavní síla ve stvoření mohla být někdy dána do souvislosti s nějakým „vynálezem“! Proti tomu je zastrčena neposunutelná závora. Člověk nezná hlavní sílu, ani její účinky, přestože v ní stojí. Co ten či onen myslitel a vynálezce pokládá za prasílu, prasíla není! Jedná se pak vždy o mnohem podřízenější energie, kterých s úžasnými účinky lze nalézt ještě mnoho, aniž by se tím přiblížilo také jen o krok vlastní síle, kterou lidský duch sám denně nevědomě používá.

Doznívání k Poselství Grálu I

42. V hrubohmotné dílně bytostných.

Každý vynález, dokonce i ten nejpřekvapivější, je jen *odvozeninou* bytostnými již vytvořených věcí v jiných úrovních, jejichž velké množství je pro lidi k vytvoření připravené, aby je mohli přenést až sem na zem do těžké hrubohmotnosti.

A přece byly tyto pro vážné, avšak jen pokorné hledače tak snadno dosažitelné předobrazy zde na zemi rozumem opět pokřiveny, protože ve většině případů chyběla k čistému čerpání k tomu obdařeným potřebná pokora a kromě toho obyvatelé země doposud nedbali ve své vše brzdicí domýšlivosti Božích zákonů ve stvoření. Teprve v jejich přesné znalosti stane se vynalézání, nebo, správněji vyjádřeno nalézání v jiných úrovních, a tím také *správné* přenášení do těžké hrubohmotnosti této země mnohem snazší a přesnější než doposud a také mnohem rozsáhlejší.

Vzpomínky na Pána

Erich Walkhoff

O blízké budoucnosti Země mluvil Pán jen velmi všeobecně. Podle jeho slov bude záležet na postoji lidí. Technický vývoj by v takovém případě čekaly obrovské změny. Uhlí, jako zdroj energie, by bylo nahrazeno nově objevenou silou záření. (Zejména horníci, pracující pod zemí, se z toho budou radovat.)

Člověk se naučí překonávat vhodnými opatřeními účinky zemské přitažlivosti. Obrovské vzducholodě – stroje připomínající něco mezi letadlem a lodí – budou, využívající novou sílu záření, zabezpečovat dopravu nad moři a budou schopny přepravit stovky cestujících. Toto jsou vyhlídky na nadcházející staletí.

V divadelním umění by se měly využívat i jemnohmotné síly tak, aby byli diváci uvedeni do stavu vizionářského vidění. Samozřejmě, že účelem divadla budoucnosti nemá být jen samotná zábava, ale také skutečné vnitřní povznesení člověka, tedy podpoření duchovní podstaty v člověku.

Pouze takovýmto směrem by se měl v budoucnosti ubírat i jakýkoliv technický pokrok. Ne tak, jako doposud, že stroj ovládá člověka, nýbrž naopak, aby stroj sloužil člověku k lehčímu otevírání cesty ke Světlu. Protože všechno, co bude v přicházející Tisícileté říši dáno lidským duchům, musí sloužit tomu, aby byli znovu přivedeni ke stupňům Všemohoucího.

Rozum, jako nejvyšší pozemský nástroj, se musí znovu podříditi citu, což je nejvyšší duchovní poznání pro člověka.

... hovořil o působení čtyř živlů, které lidé vůbec nepochopili, protože jejich vědomosti, pramenící z rozumu, jsou spojeny jen se živly, které zná chemie. Praživel voda zajímal Pána velmi intenzivně, vzhledem k jeho účinkům na něj samotného, stejně jako na celé Stvoření.

„Nemluvím nyní o vodě ve všeobecnosti, ale o ‚pravodě ve Stvoření‘, jejíž význam je všeobsáhlý. ...“

Karl-Heinz Hütter

Pro pozdější získávání energie už nebude nutné uhlí, neboť budou nové zdroje síly. Budou nové zdroje k zachycování tónů ze zcela vzdálených světů.

From:

<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

<https://duhovnipodpora.vzestup.net/projekty/technika/poselstvi/start?rev=1682453614>

Last update: **25.04.2023 22:13**

